

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

5. Pro Congregatione capitulari Canonorum, unica. Obsecro ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, &c. Ephes. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

dem scilicet Dei, & in opus ministerii. Sic & in Angelica natura diversæ Hierarchiæ, & diversi Chori unitatem constituunt in glorificatione Dei, sicut diversæ choriæ unam harmoniam in concentu musico. Sic & globi caelestes diversi sunt, & quolibet cursum suum peragente, omnes etiam simul ad unius primi mobilis revolutionem volvuntur. Imò in elementis distinctio eorum, & quædam qualitatem diversitas facit concordiam mixtorum. Denique Apostolus unam harmoniam in concentu musicis functionibus apta, unum naturale corpus constituit, & sub uno capite coordinatur in totius corporis commoditatem & pulchritudinem. Propterea ergo dicit quod Deus dedit quosdam Apostolos, quosdam Prophetas, quosdam Evangelistas, Doctores, Pastores, in ædificationem Corporis Christi. In ædificationem scilicet Corporis Christi mystici, cujus corporis præcipua membra sunt Pastores & Sacerdotes. Hi enim sunt Oculi corporis hujus, & Lingua, & Dentes, & Aures, & bra præcipuas sunt Pastores & Sacerdotes.

Corporis Christi mystici membra sunt Pastores & Sacerdotes. Hi enim sunt Oculi corporis hujus, & Lingua, & Dentes, & Aures, & bra præcipuas sunt Pastores & Sacerdotes.

Multi Sacerdotum sunt membra idoli. Eph. 13.

Zach. 1.

omnibus satisfaciant plene, ut Sanctos perficiant, sancta instaurent & consumment, opus ministerii sui ritè & sedulo peragant, corpusque tuum mysticum ædificent, donec te in corpore tuo vero & glorioso videant in æternis Tabernaculis, & in Sancto Sanctorum, ubi tu habitas laus Israël per totam æternitatem.

Sed concludo, & extremum hoc verbo evangelico vos alloquor, Pastores Gregis Domini! Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut glorificentur Mat. 5. Patrem vestrum qui in Cælis est, videntes opera vestra bona. Ita eluceat, quod dari estis à Deo in ædificationem Corporis Christi. Alioquin, quæ potest esse ædificatio, dum frequenter Pastor cernitur remulcatus, aut comperationibus & commellationibus, aforæ & ebrietati deditus? Quæ potest esse ædificatio, dum cernitur Pastor contentiosus, arrogans & superbus? Quæ potest esse ædificatio, dum cernitur Pastor totus mundanus, in verbis salax & impurus, in conversatione impudicus? Quæ potest esse ædificatio, dum audit avarus, congregare avidus, ideoque & sordidus? Quæ potest esse ædificatio, dum cernitur Pastor vindictæ cupidus, impatiens, iracundus, in juramenta & voces clamorosas pronus? Quæ potest esse ædificatio, dum cernitur Pastor ignavus & ignarus? Certè hinc non est ædificatio Corporis Christi ad quam vocati estis, sed potius illius destructio. Misera Sacerdotum conversatio, plebs Dominice sit miserabilis. Ego sub verso, inquit mellifluus Bernardus. Itaque Fratres, quia restis est mihi Deus, quomodo omnes vos cupiam in visceribus Domini nostri Jesu Christi, per illa viscera obsecro & obtestor, ut ædificetis Ecclesiam Dei, Corpus Christi, opere & sermone, exemplo & instructione, pietate & spiritu, charitate & puritate, vigilantia & sollicitudine. Sic perficite Sanctos, sic vos ipsos purgate, illuminare, perficite usque ad consummationem Sanctorum, sic opus & ministerium vestrum implete. Et hoc oro, ut charitas vestra magis ac magis abundet in scientia, ut probetis pauciora, ut sitis sinceri, & sine offensa, in diem Christi, repleti fructu justitiæ per Jesum Christum in gloriam.

LECTIO V.

Thema. Obsecro, ut dignè ambuletis in vocatione quâ Procongregati estis, &c. Eph. 4.

CVm mei sic muneris in hac Congregatione Capitulari pauca proponere, adorationis Explicantiæ gratiæ, de his quæ nostrum concernunt institutum tur hic & statum, quibus vos efficacius & salubrius allobreviter quæ verbis, quam his ex Apostolo Paulo de promunitia Capitulari vocatione, quâ vocati estis, cum omni humilitate & mansuetudine, cum patientia supportantes & obligati in vicem in charitate, solliciti servare unitatem spirituum in vinculo pacis. Innum corpus & unum spiritus, rum: Eph. 4. sicut

Corporis Christi mystici membra sunt Pastores & Sacerdotes.

Multi Sacerdotum sunt membra idoli. Eph. 13.

Zach. 1.

sicut vocati estis in una hęc vocatione vestre. Apoc-
 roli pectus plenum zeli & charitatis sic se effunde-
 bat adhortans Ephesios, & in illis omnes erudicens
 fideles. Maxime autem nos his erudiri verbis de-
 bebamus, qui supra Christianos plebeios & popula-
 res hoc eminentiæ habemus, quod Ecclesiastici &
 Canonici nominemur, de Clero sive de Sorte Do-
 mini connumerati; quodque plerique nostrum et-
 iam Sacerdotali dignitate & Ordine sint insigniti.
 Hi soli Tituli honorifici Ecclesiastici, Canonici
 Sacerdos, affatim nos edocere valent, quæ sit voca-
 tio nostra, quod munus, quæ obligatio, si illos in
 pondere & siculo Sanctuarum ac mentis nostræ æquã
 lance expendere voluerimus.

Cur censeamur de sorte Domini & Ecclesiastici dicamur.

Primò quidem, quid est quod de Sorte Domini censeamur ac Ecclesiastici vocemur? Certè non ob aliud nomen istud accepimus, nisi quia obsequio Domini sumus destinati, in Congregationem sanctam ad divinas laudes decantandas institutam cooptrati & conjuncti. Quid significat nomen Ecclesiæ, nisi idem quod Congregatio sacra? Sic nomen Ecclesiastici antonomastice & per excellentiam appropriatum est his qui ad functiones sacras destinati sunt, & in Sortem Domini specialiter vocati, ac à populo communi separati. Hi constituunt nobilem illam Reipublicam partem Christianæ quam Deus vocat Sortem & Hæreditatem; & cui etiam Deus debet Sors esse & Hæreditas. Interpretemur ergò nomen istud nostrum, sed & rem nomine illo indicatam assèqui enitamur, ne sit titulus inanis, & nomen vacuum laudis, vacuum veritatis. Ab sit, ut simus similes valis Apothecariis; quæ in sublimi loco posita titulos speciosos aromatum pretiosorum & rariorum præferunt; ac inus vacua sunt, & quid continere deberent solum indicant. Hoc ipsum illis contingit qui titulum gaudentes honorifico Ecclesiastici & Canonici, illo extolluntur; virtutibus autem titulo correspondentibus in veritate carent, & rei per nomen suum significatæ inanes sunt & vacui. Interim hi sine fructu existentes, inhiant Ecclesiastici beneficii fructibus, ut opes colligant & honores; qui quidem fructus amari postmodum redduntur, & obstupesciunt eorum dentes velut uvæ acerbæ, dum exiguntur rationes vocationis suæ.

Gen. 34.

Dolendum certè, quòd non pauci inveniantur Ecclesiastici & Canonici similes habitatoribus Sichem, de quibus scriptum est quòd circumcissionem admiserint sicut & Israëlitarum, ut de eorum bonis participarent; inquebant enim: Si circumcidamus masculos nostros, ritum gentis imitantes, Muli Ecclesiastici com-
 dent, nostra erunt. Sic cogitant plerique: Si circumciderimus nos, si statum susceperimus Ecclesiasticum, si veritè circumciso de Clero censeamur, poterimus ad beneficia pingua pertingere, & honorificum statum fovere, de Ecclesiæ redditibus participantes. Hi ergò se circumcidunt crine, non ad relegationem per id significatam terrenorum,

Muli Ecclesiastici com-
 dent, nostra erunt.
 Sic cogitant plerique:
 Si circumciderimus nos,
 si statum susceperimus
 Ecclesiasticum, si veritè
 circumciso de Clero
 censeamur, poterimus
 ad beneficia pingua
 pertingere, & honorifi-
 cum statum fovere,
 de Ecclesiæ redditibus
 participantes.

aut ad eorum contemptum: sed potius ut ad illam viam sibi sternat, Coronæ suæ & circumcissionis, sive vocationis parum memores. Hi castrent se non propter regnum cælorum, ut Evnuchi Evangelicis sed propter regnum terrenum. Hi non sunt verè de Israël, hoc est de generatione quærentium faciem Domini, nec de Clero, sive de Sorte Domini; sed de generatione quærentium sortem terrenam, & in ea felicitatem constituentium, quærentium quæ sua sunt, non quæ Iesu Christi. Sicut ergo circumcisio haud profuit Sichemitis, qui iustitiam Dei permissio, intermissione delicti sunt: sic nec his proderit veritè circumcisio, & status Ecclesiastici assumptio, nisi ad mortem animæ, & dedecus æternum in tormentis: eruntque fructus quos collegerunt, quasi ligna coactervata, quibus acriter in futuro puniantur, quia his fuerint abusi, nec secundum vocationis suæ exigentiam impendunt.

Sed de aliquot primariis & propriis muneribus Ecclesiasticæ & Canonice vocationis hic dicemus. Ac in primis notum est Ecclesiæ confitio, non nos obstringi ad officium laudis divine, non solum privatim in domo, sed etiam publicè in choro; censeari enim debemus de illis quibus Rex & Propheta dicit: Cantate Domino canticum novum, laus ejus in Ecclesia sanctorum: Letetur Israël eo qui fecit, & exultent filii Sion in Rege suo, laudent nomen ejus in choro. Hoc ergo est primum munus canonice vocationis, Officii divini recitatio; ideoque omninò enitendum est, ut quæ decet pietatè & reverentiâ, cum interiori, tum exteriori peragatur: nam & ideo Officium divinum nuncupatur vel ipso hoc nomine nos monens, quomòdò in illo nos gerere debeamus. Non itaque sufficit cursim vel perfunctoriè vagà mente illud persolvere, quandoquidem illud Apostoli à nobis implendum sit: Orabo spiritu, orabo & mente. Psallam spiritu, psallam & mente. Quod ipsum monemur à Palmographo, psallite Deo nostro, psallite: psallite Regi nostro, psallite sapienter. Ideo toties repetit Psallite, quia non sufficit lingua & voce, sed & animo & corde oportet Regem nostrum, Deum nostrum, psallendo collaudare, & laudendo benedicere. In præsentia illius oportet psallendo stare, qui non solum servatur voces, sed & corda & renes: ideo nec Syllabæ obiter percurrendæ, & syncope pando, cursim & festine sunt pronuntiandæ, nec cor debet à labiis longè esse & voce. Ille profectò attendendus est qui est major omni laude, nec unquam longè est à nostro corde. Hic jubet ut psallamus ei sapienter, hoc est sapidè & scienter, sive cum scientia vocis, cum sapore devotionis; cum fructu suavi orationis. Quod explicans S. Bernardus, sic monet: immolantes Hostiam laudis; jungamus verbis sensum, & sensui jungamus affectum: hoc tractemus mente, quod cantamus voce.

Quod si pressius examinemus hoc Officium lau-

des cantandi divinas, Angelorum esse Officium invenimus. Hi enim divinx laudis assidui sunt pracones. Ac recte de illis intelligitur illud, Super muros tuos Ierusalem constitui custodes, tota die & nocte non tacebunt laudare nomen Domini. Idem est ac si diceret Dominus Ecclesie suae, quae hic nomine Ierusalem designatur. Vide quos Custodes, quales Excubitores & Vigiles in muris & turribus tuis constituerim; tales nimirum qui numquam obdormifcent, nec sopore suo tibi confusionem adducunt: sed pervigili oculo hostes advenientes prospiciunt, ut te protegant; simulque Regem tuum ac tuum laudare non desinant nocte dieque sine ulla intermissione.

Isaia. 62.

Angeli perpetuo Deum laudantes sacerdotibus imitandi proponuntur.

Au non hi Ecclesiae Custodes & Vigiles Angelici sunt spiritus? An unquam hi cessant a divina laude vel die vel nocte? Profecto hoc unicum est eorum negotium, hoc totum otium, Dei encomia celebrare. Hos ergo pro modulo nostro imitari convenit, qui Choro sumus destinati, ut alteris verbis & vocibus septies in die laudes persolvamus, quasi nocturnum diurnumque pensum. Quocirca Thomas a Kempis Vir pierrillimus & sapientissimus explicans quid sit Chorus & docens quomodo in eo conversandum sit, sic dissevit: Chorus est Dei & Sanctorum Angelorum locus. Sicut Angeli in Caelo, sic ministri ordinati sunt in Choro. Opus Angelorum est semper Deum laudare: opus Canonorum est intentam mente psallere & orare. Ego ergo in Choro quasi in medio Angelorum, & cum quibus psallis in terris, spera te cantaturum quandoque & in caelis. Sic monebat Vir ille sanctus.

Sed & ulteriori consideratione dignum est, cum divinas laudes persolvimus, id fieri a nobis totius Ecclesiae nomine, totiusque populi Christiani, immo totius creaturae, quae si vocem haberet, optaret eius laudes semper annunciare. Supplementum quoque laudem illam quam ei denegant Infideles, Haeretici, Reprobi, Maledictiones voces quas in eum intorquent compensamus hac frequentem laude. Haec igitur vocatio nostra, hoc munus Ecclesiasticum & Canoniale, seu fideliter debemus incumbere, non praecipitanter non aride, non torpide; quandoquidem in conspectu Dei & Angelorum, in oculis Iudicis & Vindicis omnia contemplantis peragatur, & ex spiritu totius Ecclesiae debeat peragi. Videndum ergo ne in illud Propheraz incurramus: Maledictus qui facit opus Dei negligenter. Videndum inquam, ne pro benedictione maledictionem reportemus, quia hoc est Opus Dei & Benedictio Dei quae si cum neglectu peragitur, maledictioni nos obnoxios reddit. Alia Lectio habet: Maledictus qui facit Opus Dei fraudulenter. Profecto si non obimus officia, divina, ut par est, Deum quodam modo fraudamus laude, Angelos exultatione, Ecclesiam devotione, nos ipsos fructu, beneficiorum Fundatores pia intentione, Patrimonium Crucifixi suo sine; ideo non miramur

Hier. 4.

Biblia nostr.

si hoc in caput nostrum revolvatur, & nos involvas maledictione.

Secundum munus Canonice vocationis est vacare lectioni sacrorum librorum, & a negotiis secularibus se subtrahere. Etenim nos concernit illud Apostoli: Attende lectioni & doctrinae. illud quoque: Nemo militans Deo implicat se secularibus negotiis, ut ei placeat cui se probavit. Quantum ad doctrinam & lectionem sacram illa necessaria, tum in ordine ad directionem propriam, tum ad consilium etiam aliis dandum, tum ad spiritum pietatis fovendum. Hinc & Canonici nuncupamus, quod Legum & Canonum periti esse debeamus, & illorum observationem profiteri. Revera ob imperitiam Ecclesiasticorum Virorum, & ob neglectam disciplinam a Canonibus praescriptam in Clero & Collegiis Canonialibus multa prodire mala, multaque haerese quae Ecclesiam divexarunt, atque etiam modo divexant. Etenim haeretici involarunt in beneficia & census Ecclesiae, illaque impetrarunt a Principibus jam eorum doctrinae correptis, asserentes eos qui de Clero erant illis indignos esse ob imperitiam, ob vitam pravam, ob disciplinam neglectam & pietatem contemptam. Interpretentur ergo Canonici hoc nomen Nomen suum & videant an vocationi & nomini correspondenter se gerant; an Canonum lectioni & ob quid a sua servationi sese addicant, an salutis & pietatis scientiam se sentiant; an non potius otio sese dedant & inertie, quae multorum malorum focunda Mater est & Noverca Virtutis. Quali non sit a nobis stricta ratio exigenda temporis, in nescio quae illud disfluere promittimus. Quare monet nos S. Ambrosius: Cur non illa tempora quibus ab Ecclesia vacas, lectioni impendas? Cur non Christum tunc audias? illum alloquimur, cum oramus: illum audimus, cum divina legimus oracula. Quid nobis cum fabulis Ministerium altari Christi non hominibus deferendum accepimus. Haec S. Ambrosius, a nobis attende audiendus. Sic & olim monebat Radulphus Vir pietate & doctrina spectabilis Decanus Tungrensis libro de Observat. Prop. 8. Omnes Ecclesiastici ad librum psalmodiarum per diligens studium meritò se debent transferre, ut ea quae tenentur quotidie orare & psallere, discant intelligere: & sic intelligendo gustent interiore gustu dulcedinem ipsius sapientiae, salutaris scilicet libri laudis divinae. Certè indignum est, quod Canonici quotidie scripturis sacris, & Psalmis recitandis sint adstricti (nam Breviarium Compendium est sacrae Scripturae; & historiarum Ecclesiasticarum) & tamen numquam vel Interpretem aliquem saltem in Psalmos legerint, vel eloquii divini saltem rudi modo intelligendis operam dederint. Quasi hoc eos non concerneret, malunt tempus impendere nonnulli vel confabulationibus inanibus, vel rumoribus audientis & vulgandis, vel etiam aleis & taxillis lufibusque chartaceis, vel denique commellationibus & poculis, De quibus omnibus scriptam exigimus ratio-

Alterum munus Canonorum est sacrae lectioni vacare. 1. Tim. 4. 1. Tim. 2.

Ambr. Offic. l. 1. c. 20.

ratio-

rationem, quia tempus istud doctrinæ vocationem nostram concernenti & libris sacris impendere debueramus. Hi enim libri, teste Thoma à Kempis, docent ignaros, arguunt otiosos, excitant torpentes extimulant dormientes, corrigunt errantes, erigunt corruentes, terrent ridentes, consolantur lugentes: laudant humiles, vituperant superbientes, confortant debiles, reprimunt præsumentes, mitigant turbatos, lætificant tristes, iustificant pios, damnant perverfos. Illud quoque verum est quod ipse ait cap. 6. *Doctrinæ juvenem: Ecclesiasticus sine libro, miles est sine armis, equus sine freno, navis sine remis, avis sine alis, viator sine baculo, cæcus sine ductore.*

Quod verò sese à negotiis sæculi subtrahere debeant qui de Clero sunt, non solum Apostoli monitum est, qui Deo militantes illi soli jubet servire cui se addixerunt, illique soli placere: sed etiam id ipsum Canones sanxere, Clericis negotiationem interdicentes. Sed, heu! nonnulli hocævo de altari videntur facere mensam nummulariorum, & de domo orationis domum negotiationis. Ita enim lucro additi sunt, & ad rem sæculi attentum, ut si Dominus rursus adveniret in templum, ementes & vendentes ejiciens, & mensas nummulariorum evertens, hi de eorum numero ejiciendi essent. Ab altari vestes superfluas, sed & domos & agros, & vineas, & hereditates sibi coarcent.

Multi clericorum etiam in negotiis sæculi se subtrahere. *instar Giezi, ideoque & lepram ejus participant. Cum superflua in pauperes erogare teneantur, bona bonis accumulunt non sine lepra peccati, propterea potius Gieziæ quam Canonici vocari deberent.*

Tertium vocationis nostræ munus est in conscientia omnimoda puritate Deo servire, & bono exemplo omnibus esse, ut *Christi bonus odor simus in omni loco.* Hoc & vocatio Ecclesiastica, & Canonici, & Sacerdotalis, five sacri ordinis, à nobis exposcit. Cum ergo plerique nostrum vel sacerdotio vel ordine sacro insigniti sint, obligationem illam puritatis expendant, cum qua sacrosanctis mysteriis assistere debent & participare; attendant quid Deo, quid sibi, quid proximo debeant: Deo honorem & gloriam, sibi conscientia puræ testimonium, proximo boni odoris procurent exemplum. Quocirca illud Apostoli ruminent: *Non in commensationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudiciis, non in contentione & emulatione, sed induimini Dominum Jesum Christum. Fugienda comotationes & symposia ad ebrietatem viam stercientia, quæ cum crapula generant mentis corporisque habitudinem officio & ministerio nostro sanè quam perniciosam. Illa enim aggravat carnem ampliat mentem, distrabit animum, evacuat devotionem, opprimit pietatem, dejicit cor, nec illud ad cælestia erigi permittit, totum denique corrumpit hominem interiorem & exteriorum. Qui igitur vult dignè ambulare voca-*

tione sua, fugiat ebrietatem, fugiat afortiam, crapulam fugiat, quæ Spiritum Sanctum fugat, sicut apes fumum, ait S. Basiliius; & ministerium nostrum decurpat, noxia animo & corpori, ac scandalosa plebi. Agnoscamus nos ministros Christi, non Cæceris non Bacchi.

Sed & maxime statum Canonicalem & Sacerdotalem dedecorat incontinentiæ macula, aut conversatio suspitioni obnoxia. Super pellicium candidum quod quotidie gestamus, numquid castimoniam puræque conversationis nos admonet? Ergo omnis conversatio femineæ sexus suspecta vel in domo vel foris cavenda penitus; quia Ecclesiastico statui & Canonicorum honori maculam inspergit difficillimè eluendam. Si opus est mulieris ope ad ministerium domesticum, sit castitatis probatæ sit ætatis provectæ, sit conversationis nullo modo suspectæ.

Adverte S. Chryzologus serm. 18. quod in domo Petri ministrabat femina Christo & Petro, sed femina jam anus, & ipsa quidem Petri socius. Nulla ibi nidiula famula, aut calami strata verula. Audiamus verba ipsa Chryzologi, sic enim ait: *Et Petrus & Christus mulierem agebat obsequio, & mulieris provectæ ætatis, summa senectutis. Sic in domo Petri non erat verula; ideoque sacra Petri sanatur, ut ministret. Docentur itaque Ecclesiastici, ut in suo famulatu non inveniantur adolescentula, nulla vel femina quam non commendet senectus vel ætas provectæ, ne forte maculam aliquam contrahant in conscientia, aut certè in fama. Sicut solliciti sumus ne candida & in ea nostra vestis Canonica, quam in officio decantandis gerimus, labè contrahat aut foeditatem: sic multò magis advigilandum nobis est, ne candor castimoniam, aut famæ, inficiatur vel periclitetur in aliorum saltem opinione. Illud ergo rememorandum crebrius: *O ignis infernalis luxuria, ejus materia gula, ejus summa superbia, ejus scintilla prava colloquia, ejus cinis immunditia, ejus fumus infamia, ejus sinitis gebena!* Quartum vocationis nostræ munus est, sinceram charitatem fovere, & vinculo veræ pacis sese colligare. Hoc est quod signanter expressit Apostolus, qui cum humilitatem & mansuetudinem commendasset, addit: *Cum patientia supportantes invicem solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Unum corpus, & unus spiritus, sicut vocati estis in unam spe vocationis vestre.* Si hoc omnes concernit fideles, quantum magis speciales & primarios Ecclesiæ Filios in unum Canonicum Collegium colligatos, quasi Fratres & Alumnos ejusdem familiæ, ejusdem Patrimonii Crucifixi participes, ejusdemque Corporis membra. Debemus ergo bis omnibus titulis eodem spiritui in charitate. vera animari, unanimique consensu ferri ad ea que concertant gloriam & obsequium Dei, uno humero ei servire, uno ore eum benedicere, uno corde eum diligere, & omnes nos in illo. Non itaque decet invicem dissidere, non invidere, non irasci non*

LECTIO VI.

Thema. *Provideat Dominus Deus spiritum omnis carnis, hominem qui sit super multitudinem hanc, & possit intrare, & exire aut eos, & educere eos vel introducere. Num. 27.*

In electio- ne alicujus pralati.

Rom. 13.

non mordeat, non verbis acerbioribus aut detra-
ctoris consumere, sed sicut se mutuo juvant mem-
bra ejusdem corporis, & sibi vicissim vel compa-
riuntur vel congruantur sic & convenit ut nobis
mutuo consilio simus & auxilio, alter alterius onera
portantes; & si quæ quandoque offensiones, in-
firmittates, imperfectiones occurrant, cum pacien-
tia & lenitate sufferendæ sunt, exhortando nos ad
meliora & perfectiora, attendendo illud Apostoli;
*Non in contentione & emulatione, sed in animi
Dominum Jesum Christum.*

Revera Dominus Iesus Christus, qui ubiq; no-
bis ut exemplum & forma virtutis proponitur,
cujus omnis actio nostra est instructio, nihil ita
commendavit suis Discipulis & Collegiis, ac dile-
ctionem mutuam, pacemq;. Illam vivens proprio
ore sapientissime inculcavit. Illam moriens testamen-
to illis legavit: *Pacem relinquo vobis, pacem meam
do vobis;* in hereditatem scilicet & patrimo-
nium, non more parentum hujus sæculi, qui sæ-
pè in hereditate lites relinquunt inter Fratres.
Pro illa quoque impetranda ipsi, Patrem orabat
pauidènter quam ipse transiret ad Patrem, obnixè
rogans ut ipsi unum essent: Et coram ipsomet as-
seruit, hoc fore symbolum quod verè discipuli
essent, si sese invicem diligere, non carnali so-
lum affectione & amicitia, quæ in poculis aut a-
liis corporalibus obsequiis quandoque cernitur;
sed solida charitatis dilectione, in Deum & salu-
tatem mutuam ordinata. Itaque quandoquidem nos
in eodem Collegio colligati Canonice vivere
profitemur, & discipulorum Christi locum tene-
mus, formamque vivendi ab eis & in eis habemus,
hoc legatum preciosum, hoc legatum pretiosum
pacis & dilectionis non negligamus Contentio-
nesque omnes, quas & Dominus furtim irrepentes
in Collegium Apostolicum eliminavit, planè
& nos inhorreamus, ut possimus dicere cum Apo-
stolo: *Si quis autem vult contentiosus esse, non talem
consuetudinem non habemus, nec Ecclesia Dei. Procu-
l ergo à nostro collegio Choritas, sive hi qui
sunt de contradictione chore, tumultuarii, litigiosi,
contentiosi, sicque sese & alios turbidè involventes.
De his loqui videtur S. Iudas in epistola sua
dicens: Hi sunt murmuratores, quænalosi, secundum
desideria sua ambulantes, & os eorum loquitur su-
perbia. Quare concludo cum Apostolo: De cætero
Fratres.*

1. Cor. 11.

Non mordeat, non verbis acerbioribus aut detra-
ctoris consumere, sed sicut se mutuo juvant mem-
bra ejusdem corporis, & sibi vicissim vel compa-
riuntur vel congruantur sic & convenit ut nobis
mutuo consilio simus & auxilio, alter alterius onera
portantes; & si quæ quandoque offensiones, in-
firmittates, imperfectiones occurrant, cum pacien-
tia & lenitate sufferendæ sunt, exhortando nos ad
meliora & perfectiora, attendendo illud Apostoli;
*Non in contentione & emulatione, sed in animi
Dominum Jesum Christum.*

Philip.

Quæcumque sunt vera, quæcumque pudica,
Quæcumque iusta, quæcumque sancta,
Quæcumque amabilia, quæcumque bonæ fa-
mæ.
Si qua virtus, si qua laus disciplinæ,
Hæc cogitate, hæc agite:
Et Deus pacis erit vobiscum.

Vitis florigera.

Convenistis Reverendi ac Venerabiles Do-
mini, ut è vivis sublato, & viam universæ
carnis ingresso, Radmodum Viro. N. Pralato, seu
Decano vestro, sufficiatis in ipsius locum aliquem
de gremio canonica ac sancta electione. Profectè
negotium istud non exigui censendum est momen-
ti, si in lance & pondere Sanctuarii expendatur.
Neque enim parum difficile est, ut Pastor Pastori-
bus, Archipresbyter Presbyteris, Superior ceu ca-
put idoneum Sacerdotibus, tamquam electis mem-
bris præficiatur. Et ut verbis S. Leonis utar: *Si
in quibuslibet Ecclesie gradibus providenter curan-
dum est, ut in domo Dei nihil inordinatum sit, ni-
bilque præposterum: quanto magis laborandum, ut
in electione ejus qui super alios gradum constituitur,
non erretur? Nam totius familie Domini status &
ordo nutabit, si quod requiritur in corpore, non in-
veniat in capite.*

Concordiam.

Ita ex Eto-
ne dist. 64.

NUM. 27.

Merito itaque ad Tabernaculum Domini ac-
cessistis consulentes coram sacratissima ejus Ar-
ca & Propitiatorio, Numen scilicet, propitium ac
spiritum ejus implorantes, ut quod gloriæ suæ sa-
lutique plebium ac Pastorum convenire novit, in-
spiret. Nam & ad ostium Tabernaculi Moyses jus-
su Domini convocavit septuaginta seniores, qui
Sacerdotum typum gerebant, ut spiritum Domini
illuc participarent. Atque in rebus dubiis illic
semper Moyses recurrit, exemplum præcal dabo ve-
toribus præbens, ac cum fors ambigant quid dispo-
nant, semper quasi ad tabernaculum Dei redeant,
ait S. Gregor. in Pastoral.

Nec solum exemplum Moysis & Seniorum, sed
etiam Christi & Apostolorum hæc in re tenemus,
Christus enim electurus ex discipulis suis illos
quos Apostolos nominavit (id est Millos ad coope-
rationem operis ipsi à Patre commissi) in montem
conscendit oraturus: *Et erat pernoctans in oratione Luc. 6.
Dei, inquit Evangelista; hoc est in oratione divi-
na, ardente, longa & præcelsa. Sic Cedri & Montes
Dei in sacris literis dicuntur Cedri & Montes præ-
celli & præminentes. Quare autem erat perno-
ctans in oratione Dei? Audi S. Ambrosium: *Species
tibi datur, forma præscribitur, dum aliquod pietatis
officium vni adorari, Sic & Apostoli Collegam sibi
electuri orationem præmittunt: Tu Domine qui
nostri corda omnium, ostende ex his unum quem elegi-
sti, accipere locum ministerii hujus, &c.**

Et nos igitur cum Moysè, cum Senioribus,
cum Christo, cum Apostolis præmissa oratione,
præmissio divinisimo sacrificio supplices preca-
mur, ut divinum beneplacitum impleatur, & dici-
mur, ut divinum beneplacitum impleatur, & dici-

aa

msz